

Besvarelse (15/6 83):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg kan bekræfte, at andre forpligtelser har forhindret mig i at deltage i konferencens indledende del. Ligesom mine kolleger i både industri- og udviklingslande følger jeg med den største opmærksomhed udviklingen i forhandlingerne under konferencen. Disse forhandlinger finder sted i en kritisk fase af den verdensøkonomiske udvikling og omfatter spørgsmål af væsentlig betydning for det fremtidige samarbejde mellem Nord og Syd.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at ingen ministre fra industrilandene deltager i hele konferencen, som forudses at vare i næsten 4 uger (6.-30. juni 1983). Det kan ikke udelukkes, at der henimod konferencens slutning kan opstå en forhandlingssituation, som gør ministerdeltagelse ønskelig, men som billedet tegner sig nu, er det uklart, hvilke lande der vil lade sig repræsentere på ministerniveau.

Spm. nr. S 1259

Til *finansministeren (7/6 83)* af:

Glistrup (FP):

»Hvor mange gange bedre er samgifte tjenestemænds pension i forhold til samgifte folkepensionisters, og hvad vil regeringen gøre for at stoppe urimelighederne?«

Begrundelse

Spørgsmålet er foranlediget af en henvendelse, jeg har fået fra Erik Sørensen, Vordroffsvej 25, Frederiksberg.

Sørensen ønsker »en beskrivelse af den fuldstændig afsindige begunstiging, der i 1969 blev indført angående gifte statspensionister og dermed ligestillede (lærere, farmaceuter osv.). Man gennemførte den genistreg – sikkert over hovedet på det begavede folketing – at eksempelvis en departementschef arver pension efter eksempelvis sin kontorcheffkone – og omvendt. Den stakkels departementschef, der mister sin kone, skal skam foruden sin løn eller pension også have ægtefællepension efter konen. Og den stakkels kontorcheffkone, der mister departementschefen, skal skam foruden sin løn eller pension også have ægtefællepension. Før 1969 gjaldt den rimelige bestemmelse, at en tjenestemand kun kunne oppebære én pension, nemlig den

højeste. Nu kan man oppebære to, og som tiden går, bliver det jo mere og mere vanvittigt. Selv om man fastholder ægtefællepension (før enkepension), burde bestemmelsen om kun én pension (den højeste) være bibeholdt.

Spørgsmålet er formentlig aktuelt nu, idet man mere og mere sammenligner privatpension og statspension på grund af beskætningsforslaget. Havde man bibeholdt de gamle bestemmelser om kun én pension, havde det været et af argumenterne for, at der er både fordele og ulemper inden for de to systemer. At det tidligere system kunne omgås, skyldes, at det ofte er nathuer, der sidder på administrationen, eller at lovgivningen herhjemme ofte er alt for kortfattet, og at medicinerne beskæftiger sig alt for meget med at undergrave samfundssystemet – og det er de små, der betaler.

Tag spørgsmålet om den urimelige dobbelt pensionering op!«

Besvarelse (14/6 83):

Finansministeren (Christophersen):

Retten til tjenestemandspension, der indgår som en bestanddel af vilkårene i ansættelsesforholdet som tjenestemand, indbefatter efter tjenestemandspensionsloven ret for en tjenstemands efterlevende ægtefælle til ægtefællepension.

Ved gennemførelsen af tjenestemandsskikloven i 1969 blev der indført lige adgang for efterlevende mandlige og kvindelige ægtefæller til at opnå ægtefællepension, når en sådan pension udløses ved en tjenestemandsansat ægtefælles død. Denne lige adgang til ægtefællepension består også, hvor førstafdøde efterlader en mandlig eller kvindelig ægtefælle, der selv er tjenestemandsansat eller har pensionsrettigheder, som hidrører fra ansættelse i tjenestemandsstilling.

Efter tjenestemandsskiklovgivningen før 1969 kunne en tjenestemandsskik hustru ikke oppebære enkepension, når hun efter mandens død selv havde ansættelse som tjenestemand, ligesom hun var afskåret fra at få udbetalt enkepension samtidig med egenpension fra sin tjenestemandsstilling. Derimod var der intet til hinder for, at enkepension kunne oppebæres ved siden af lønindtægt i et ansættelsesforhold som ikke-tjenestemand eller sammen